

1

Olivia Lefevre staart naar boven, vol verbazing. Ze weet niet wat ze had verwacht toen ze haar ogen opende, maar in elk geval niet dit. Ze ligt plat op haar rug in de jungle en heeft geen idee waarom. Ver boven haar hoofd ritselt het loof van donkere woudreuzen. Het zonlicht komt maar nauwelijks door het dichte bladerdak heen. Ze ziet vage schaduwen bewegen over de takken, ritselend, zich bijna schuw verplaatsend van boom naar boom. Is het de wind, de lichtval of zit daar iets? Iemand? Olivia probeert de dreiging die ervan uitgaat te negeren, wat moet ze anders. Maar de verschuivende schaduwen hebben een hypnotiserend effect. Ze kan niet bewegen en moet omhoogstaren, of ze wil of niet. Ondanks de klamme warmte rilt Olivia, en ze knijpt haar ogen stijf dicht. Als ze ze weer opent, zijn de schaduwen weg. Toch houdt ze een ongemakkelijk gevoel, het gevoel dat ze wordt bekeken.

Ze beweegt haar hoofd langzaam van de ene kant naar de andere. Ze ziet de enorme boomstammen rondom zich. De luchtwortels van de mangroves klauwen als misvormde stelten in de grond. De geur van regen hangt zwaar tussen de dichte begroeiing. Tussen de boomwortels groeien hos-

ta's en varens en andere planten, die Olivia niet kan thuisbrengen. Ze delen het lommer met klimplanten. Hoger, waar de zon doordringt, groeien vruchten en woest bloeiende planten. Olivia probeert overeind te komen, en pas dan komt ze erachter dat haar hele lichaam pijn doet.

De omgeving komt haar niet bekend voor. Ze is hier nog nooit eerder geweest, zoveel is zeker. Ze probeert logisch na te denken. Wat is het laatste wat ze zich kan herinneren? En hoe komt ze van dat punt op deze plek terecht? Misschien heeft ze een ongeluk gehad. Een vliegtuigongeluk. Dat is het! Misschien was ze op vakantie. Het vliegtuig is neergestort en daarom ligt ze nu hier in een haar onbekende jungle de kriebels te krijgen van enge schaduwen. Daarom voelt haar lichaam aan alsof het urenlang in elkaar getimmerd is.

Olivia komt een heel klein beetje overeind om te kijken of ze brokstukken ziet. Bewijs, een rookpluim misschien. Of andere passagiers. Overlevenden, die net als zij uit het wrak zijn geslingerd. Maar er is niets. Zo te zien is ze helemaal alleen.

Haar lichaam bonkt en klopt. Ze pijnigt haar hersenen, op zoek naar herinneringen, een aanwijzing voor wat er is gebeurd voordat ze wakker werd, hier, op deze plek. Maar haar geheugen weigert dienst. Het enige antwoord op haar vragen is een holle echo, onwillige non-informatie, alsof ze gehersenspoeld is en alles wat ze ooit heeft geweten is uitgegumd.

Olivia dwingt zichzelf nu om overeind te komen. Pijnscheuten schieten als lichtflitsen door haar hoofd. Alles draait en ze begint te kokhalzen. Even denkt ze dat ze echt

gaat overgeven, maar ze zet door. Langzaam gaat ze op haar knieën zitten, steunend op de knokkels van haar handen. Ze haalt diep adem, net zolang tot het draaien ophoudt. Ze kijkt naar beneden en ziet nu pas dat ze een pyjama aanheeft. Het is een ouderwetse roomwitte flanel-herenpyjama met donkerblauwe en grijze streepjes overdwars. Aan haar blote voeten draagt ze sloffen. Blauwe. Olivia begrijpt het niet. Waarom zou ze een pyjama aange- trokken hebben in een vliegtuig? Dat slaat helemaal nergens op. Als ze achter zich iets hoort ritselen, kijkt ze snel over haar schouder. Ze ziet nog net iets wegschieten achter de bomen.

Nu springt Olivia in paniek op. Ze drukt zich met haar rug tegen een van de woudreuzen en spiedt om zich heen. Haar hart klopt in haar keel, ze haalt oppervlakkig adem. Ze ziet de dichte begroeiing verderop wild bewegen. Takken gaan heen en weer, jonge struiken buigen om. Het ding verplaatst zich van haar vandaan. Olivia kan niet zien wat het is, maar ze heeft zich dus niet vergist. Er was daar iets. Of iemand. Ze voelt iets kouds en glads tegen haar enkel aan glijden. Ze gilt. Ze durft niet te kijken, maar als het stil blijft daar beneden, wint haar nieuwsgierigheid het toch van haar angst. Heel voorzichtig trekt ze haar voet weg. Dan moet ze ineens lachen. Op de grond, naast haar blauwe pantoffel, ligt haar telefoon. Ze heeft haar telefoon bij zich! Ze hurkt en pakt hem van de grond. Hij is natuurlijk uit de borstzak van haar pyjama gevallen toen ze opsprong. Opgelucht activeert ze hem. Via het signaal van haar telefoon moeten de hulpdiensten haar zeker kunnen vinden.

Geen bereik, verschijnt er op het scherm.

Olivia kan er niet veel meer bij hebben. In de verte ziet ze dat het 'ding' in de bosjes tot stilstand is gekomen. Op een of andere manier is deze stilte erger dan het woest ritse-lende spoor dat eerder door de begroeiing ging. Deze stilte lijkt op een aankondiging van iets waar Olivia niet eens aan durft te denken.

Ze fixeert haar blik op het punt waar de beweging tot stil-stand kwam. Een tijdlang, of misschien is het ook maar heel even, ze weet het op dit moment echt niet meer, ge-beurt er helemaal niets. Dan zet het ding zich in beweging. Een oerkreet. De begroeiing beweegt woest heen en weer, het ding komt recht op haar af. Olivia voelt de pijn in haar lichaam niet meer. Ze zet het op een lopen in tegenover-gestelde richting.

Olivia rent tussen de hoge bomen door. Met haar han-den klauwt ze zich een weg door de woekerende klim-planten, maar die zijn moeilijk te ontwijken. Hun ten-takels krullen zich om haar polsen en haar enkels zodra ze ze aanraakt. Ze rukt zich met geweld los en rent door. Ze springt over de kronkelende wortels van de woudreuzen, gilt als ze recht in een gigantisch spinnen-web loopt, en ze trekt de kleverige draden van zich af terwijl ze doorrent. Dan struikelt ze en smakt tegen de grond, maar ze staat snel weer op en loopt door, door, door, steeds verder de jungle in, tot ze het ding niet meer achter zich hoort. Nog steeds durft ze niet te stop-pen, al gaat ze wel over op een langzamer tempo. Pas als ze een heel eind het dichte woud in is, en de steken in haar zij zich niet langer laten negeren, houdt ze halt. Ze buigt voorover, hijgend, met haar handen op haar knieën leunend. Ze probeert na te denken, wat niet mee-

valt als je helemaal alleen bent en niet weet waar je naartoe moet.

‘Help!’

Olivia kijkt op. Ze vertrouwt haar oren niet en kijkt om zich heen, alsof ze met haar ogen kan zien waar het geluid vandaan komt. Het bos zwijgt. De stilte slaat haar van alle kanten in het gezicht. Ze heeft waarschijnlijk zelf om hulp geroepen zonder dat ze dat in de gaten had. Of ze hoorde het in haar hoofd. Olivia voelt dat ze elk moment kan gaan huilen, maar dat wil ze niet. Ze wil niet midden in een bos staan janken als een klein kind, ook al kan niemand haar zien. Ook al is ze helemaal alleen. Ook al kan het niemand wat schelen. En dan komen de tranen toch.

‘Help!’

Nu weet Olivia zeker dat ze een stem gehoord heeft. Het huilen stopt onmiddellijk en ze wrijft de tranen van haar wangen. Ze laten streperige sporen achter op haar gezicht.

Onzeker loopt ze verder. ‘Hallo?’ roept ze terug. Haar stem klinkt iel en bibberig. Olivia realiseert zich dat ze haar eigen stemgeluid al heel lang niet gehoord heeft. Hoe kan dat? Hoe lang is ze eigenlijk al alleen?

‘Hier!’ roep een stem.

Het geluid lijkt van dichterbij te komen dan daarnet, en met meer zelfvertrouwen vervolgt Olivia haar weg. ‘Waar ben je?’ roept ze.

‘Hier!’

Olivia kijkt om zich heen: bomen, wilde planten, rijen friemelende insecten die tegen de stammen op lopen, verspringende schaduwen, bomen, bomen, bomen. Hoe moet je hier iets zien?

‘Niet dáár. Hier! Boven je!’

Olivia legt haar hoofd in haar nek. Hoog boven in een van de mangroves ziet ze een jongetje hangen. Hij heeft rood piekhaar en een gezicht vol sproeten en zwarte vegen. Zijn armen en benen bungelen hulpeloos in de lucht. Zijn spijkerbroek zit aan de achterkant vastgehaakt aan een tak. Hij zwaait naar haar met een brede grijns op zijn gezicht. Olivia is zo dankbaar dat ze eindelijk een andere mens ziet dat de tranen haar opnieuw in de ogen springen.

‘Kom naar beneden!’ roept ze.

‘Gaat niet.’

‘Hoezo niet?’

‘We zitten vast!’ Tussen de bladeren van de woudreus door ziet Olivia een tweede gezicht verschijnen. Het lijkt precies op dat van het eerste jongetje. Knalrood haar dat recht overeind staat, een grote grijns en een gezicht vol sproeten. Hij hangt ondersteboven aan een tak te bungelen. De tak heeft een grote scheur in zijn trui getrokken. Olivia schrikt. Hoe kan dat? Hoeveel van dat soort jongetjes hangen daar in de bomen? Waar is ze in 's hemelsnaam terechtgekomen? Hebben ze dan toch een vliegtuigongeluk gehad? Olivia bekijkt de jongens schattend: ze zien eruit alsof ze best uit een brandend wrak ontsnapt zouden kunnen zijn. En trouwens, hoe zouden ze anders zo hoog in de bomen terechtgekomen zijn als ze niet uit de lucht waren komen vallen? Olivia is opgelucht dat ze hen gevonden heeft.

‘Haal ons eruit!’

Olivia schat de hoogte waarop de jongetjes vastzitten op zeker twintig meter. Hoewel ze minder draaierig is dan

een halfuur geleden voelt ze zich nog steeds heel zwak. Ze verplaatst haar blik van de kronkelige boomwortels naar haar dunne, witte polsen. Haar huid lijkt wel doorschijnend.

‘Schiet op!’

Olivia kijkt geërgerd naar boven. Dan neemt ze een besluit. Ze trapt haar blauwe pantoffels uit en pakt een van de wortels vast. Ze zet een blote voet tegen de boom aan en zoekt houvast bij de klimplanten die zich om de stam heen kronkelen. De tentakels van de klimplanten draaien zich onmiddellijk om haar polsen, maar Olivia is niet bang meer. Ze heeft een doel. Instinctief weet ze dat ze niet zal overleven als ze alleen blijft. Het geeft haar nieuwe kracht om door te zetten. Haar voet vindt houvast op een volgende wortel en ze trekt zich omhoog.

Langzaam klimt ze naar boven. Naast de sterke, taaie lianen zien haar armen eruit als spaghetti. Wit en slap. Olivia ziet het niet alleen, ze voelt ook hoe zwak haar lichaam is. Iets vertelt haar dat dat niet altijd zo geweest is. Vage herinneringen flitsen door haar hoofd. Een beeld van zichzelf op de kermis, lachend arm in arm met een vriendin. Een oudere vrouw die haar gezicht tussen haar handen neemt en Olivia op haar voorhoofd kust. Een bruin met wit gevlekte hond die blaffend en kwispelend om haar heen springt terwijl zij doet of ze een bal weggooit. Haar lange blonde haren wapperen in de wind. Maar het zijn maar korte flitsen, en ze weet niet wat ze betekenen.

‘Schiet op, schiet op, schiet op!’ dramt het ene roodharige jongetje ongeduldig. De tak waaraan zijn spijkerbroek is vastgehaakt buigt diep door. De spijkerstof scheurt een beetje verder in.

Olivia kijkt omhoog. Ze is pas op de helft. Haar adem raspt. De boomwortels zijn ruw en trekken gemene striemen in haar blote witte voeten. Ze is boven aan de wortel-massa gekomen, vanaf hier strekt de stam van de woud-reus zich nog zeker veertig meter omhoog. Ze klauwt haar nagels in de schors in een poging houvast te vinden.

Ver boven haar hoofd scheurt de trui van het tweede jongetje los. Hij valt een meter naar beneden. Hij graait met zijn handen in het niets, gilt en weet nog net de mouw van de trui vast te grijpen. Hulpeloos bungelt hij in de lucht. Zijn gezicht is nu bijna nog roder dan zijn haar. 'Vandaag nog, als het kan!' roept hij kwaad naar Olivia.

'Ik. Doe. Mijn. Best,' hijgt Olivia. Haar voet glijdt weg en ze klampt zich vast aan de stam.

'Aaaaaah!' hoort ze boven zich.

De trui is losgescheurd, het jongetje valt tussen de takken door naar beneden. Hij dreunt ertegenaan, maar blijft vallen. De takken kraken vervaarlijk, ze zwiepen heen en weer voordat ze breken. Dan smakt het jongetje in een regen van takken en loof boven op zijn evenbeeld, waardoor diens spijkerbroek het nu ook definitief begeeft.

'Hé!'

'Sorry!' Met hun armen om elkaar heen geklemd suizen ze samen naar beneden.

Olivia ziet hoe de jongetjes regelrecht op haar af komen denderen. Ze klemt zich vast aan de stam.

Bam! De twee jongens dreunen tegen Olivia aan, ze sleuren haar mee in hun val. Olivia knijpt haar ogen dicht en klampt zich aan hen vast. Met zijn drieën smakken ze tegen de bosgrond aan.

Vreemd genoeg mankeert niemand iets. Geen schrammetje. Ze zitten op de grond en kijken verbaasd naar elkaar.

‘Gaat het?’ vraagt een van de jongetjes aan Olivia.

Ze knikt. ‘Jullie?’

‘Best.’

De jongetjes knikken op precies dezelfde manier. Het hoofd een beetje gekanteld, en met een brutaal grijnsje. Olivia moet erom lachen. Ze kijkt omhoog langs de mangrove. Ze zijn een flink eind naar beneden gekukeld. ‘Hoe kan dat?’ zegt ze verbaasd.

De jongens kijken tegelijk omhoog. Ze begrijpen wat Olivia bedoelt. Ze halen hun schouders op. Ze zijn allang blij dát ze niks hebben.

‘Soms heb je gewoon mazzel.’

‘Dat slaat nergens op. We zijn van twintig meter hoogte uit een gigantische boom gevallen. We hadden gewoon dood moeten zijn.’

‘Had je dat liever gehad?’ vraag het eerste jongetje ongeduldig. ‘Wie ben je eigenlijk?’

‘Olivia. Jullie?’

‘Jan.’

‘Willem.’

‘Waar zijn we?’

Jan en Willem kijken om zich heen. ‘In een soort bos of zo,’ zegt Willem. Zijn tweelingbroer knikt.

Olivia begrijpt dat ze van hen verder geen antwoorden hoeft te verwachten. Ze is ineens doodmoe.

De tweeling staat op en kijkt om zich heen. Net als Olivia zien ze niet veel anders dan de dichte begroeiing van het oerwoud.

‘Telefoon?’ zegt Willem.

Jan grijnst en hij graaft in de zakken van zijn kapotte spijkerbroek. Zelfs Olivia, die met haar ogen dicht tegen een boom aan leunt, kijkt hoopvol op. Jan haalt de telefoon

tevoorschijn. Er loopt een diepe barst door het scherm en de simkaarthouder is leeg; de tweeling staart er beteuterd naar.

‘Je hebt hier toch geen bereik,’ zegt Olivia.

‘Waarom ben jij eigenlijk kaal?’ vraagt Willem.

Olivia voelt aan haar hoofd. Ze is inderdaad kaal.